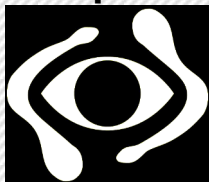

Els dijous del

Cineclub

Estrenes | 28 de gener de 2016 | Horari: 20.00 i 22.30 h

El club

Pablo Larraín, 2015

Sinopsi

Quatre capellans conviuen en una casa retirada d'un poble costaner, per purgar els seus pecats, sota la supervisió d'una cuidadora. La rutina i la tranquil·litat del lloc es trenca en aparèixer un cinquè sacerdot i això fa reviure als hostes un passat que creien oblidat.

Fitxa artística

Roberto Farias, ... Sandokan
Antonia Zegers, ... Madre Mónica
Alfredo Castro, ... Padre Vidal
Alejandro Goic, ... Padre Ortega
Alejandro Sieveking, ... Padre Ramírez
Jaime Vadell, ... Padre Silva
Marcelo Alonso ..... Padre García

Fitxa tècnica

Director: ..... Pablo Larraín
País: ..... Xile
Guió: ..... Guillermo Calderón,
Daniel Villalobos i Pablo Larraín
Gènere: ..... Drama
Productor: ..... Fabula
Música: ..... Carlos Cabezas
Fotografia: ..... Sergio Armstrong
Direcció artística: ..... Estefanía Larraín
Durada: 98m

Ós de Plata Gran Premi del Jurat del Festival de Berlín 2015.

Globus d'Or: Nominada a la Millor pel·lícula de parla no anglesa 2015

*“Y vio Dios que la luz era buena,
y separó Dios la luz
de las tinieblas”*

Génesis 1:4

El club és el cinquè film del xilè Pablo Larraín que ja ens va deixar impressionats amb l' anterior *No* (2012), que el curs passat el vam passar al Cineclub. Si es vol buscar un referent, potser cal anar a la filmografia de Michael Haneke. *Funny games* (1997) és una pel·lícula on el Mal és el protagonista: uns nois gaudeixen fent sofrir a la seva família. No hi ha escenes de violència. El fora de camps agafa molt protagonisme, però l'espectador no veu res, però la violència entra dins seu. Aquí, en *El club*, podem notar la humiliació en el més profund del nostre ser. Se'ns remouen les tripes i ens agafen desitjos de sortir de la sala, de no poder

aguantar més. No obstant i això, pràcticament no hi ha violència (excepte un parell de vegades, que no tenen res a veure amb el sexe) ni abús a menors, que justificaria aquest fàstic. El Mal se'ns presenta per mitjà de la paraula, o sigui en com el Pablo Larraín narra la història. És amb el personatge de Sandokán, que amb les seves constants repeticions ens recorden les jaculatòries del res del rosari, quasi no s'entén, però suficient perquè l'espectador vagi enfilant la reconstrucció dels depravats fets. Incòmode, terrible, angosant...

Després de començar amb la frase de la llum sobre el negre de la pantalla, les primeres imatges ens mostren l'entrenament del llebrer com una metàfora de l'adoctrinament que els sacerdots fan als seus feligresos

als que exigeixen una forta submissió i disciplina. Imatges poètiques, quasi hipnòtiques del gos donant voltes seguint la pell lligada a un pal amb el que el capellà el mou sense aturador. Les tonalitats del film, d'un gris blavós, més aviat fosc, semblen una nebulosa, és un to molt apropiat a la història dels personatges, ja jubilats de la pràctica sacerdotal.

En Pablo Larraín ha construït un poderós relat amb un admirable domini de les imatges i sobretot de la llum. Moltes escenes són exteriors, quan ja s'ha amagat el sol i quasi no veiem res. Quasi passa el mateix amb els diàlegs, d'un to molt suau, cal estar atén a no perdre'ls.

Els personatges fan una interpretació sensacional. Sandokán és un pobre home, és el més primari de tots, és la representació del Mal. El van estimar, el van utilitzar i el van abandonar. Una joguina trencada. La resta d'artistes representa el paper dels sacerdots que porten la pena a sobre però no són conscients del mal fet, ja que troben la

justificació en la Bíblia, en la paraula del Senyor. Si extraordinaris són els papers dels homes, el de l'única dona és prodigiós. La monja, la germana Mònica (Antònia Zegers), sota la seva expressió dolça amaga la malvada serp que porta dins. Impressiona en un dels últims plans que protagonitza amb un inquietant contrapicat.

El club és un relat intel·ligent realitzat pel director xilè Pablo Larraín que intenta fer sortir a la llum del dia un tema escabrós sense jutjar els membres d'aquest indesitjable club de clergues perduts. La pel·lícula és intensa i feridora de veure, però magnífica tot i la sensació de fàstic i d'ira que se'ns posa veient-la.

Segons la meva modesta opinió - amb *El club*- estem davant la consagració del xilè Pablo Larraín com un dels grans del cinema llatinoamericà actual.

I finalment no puc deixar d'entendre l'impacte que va causar el passatge de la pel·lícula a Xile on els sectors més conservadors de

l'Església Catòlica (Jerarquia, Opus Dei i d'altres) i de la dreta postpinochetista (UDI) van fer una forta campanya en contra del director i del film. També s'ha dit que altres sectors de l'Església Catòlica van recolzar el seu passatge. A la societat xilena va provocar una gran polèmica, quasi com una petita catarsi, ja que el film fa sortir de l'armari un tema tabú i que tothom sabia que existia.

El club, un film que deixa una forta petjada!

Pep Suñé

cines
IMPERIAL

Ajuntament
de Sabadell

Cineclub Sabadell